

FARNÍ SPOLEČENSTVÍ

Proseč | Nové Hrady | Perálec

Milí přátelé,

"Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočňte." Jistě znáte tato Ježíšova slova, která řekl apoštolům, když se u něho shromáždili, aby mu povyprávěli, co všechno se jim podařilo udělat. Dovolil jsem si je připomenout proto, že je před námi čas prázdnin a čas dovolených. A myslím, že je to čas, který bychom neměli promarnit. Promarnit v tom smyslu, abychom po dovolené na tom nebyli hůř, než před ní! Už jen respektování „sedmého dne k odpočinku“ není nic jiného, než přijetí reality, že člověk není schopen pracovat trvale, bez odpočinku. Že tu únavu, kdy po pěti, šesti dnech nejsem schopen se ani přinutit k úsměvu, že sebe jinak nedostanu. A to nehledě na to, že tu nejde o pouhé doporučení Bible, ale že jde o přikázání. Jeho účelem není pouze obnovit tělesné síly, ale také svítit neděli. Člověk by se měl tedy občas zastavit, uvědomit si své poslání na zemi, tj. kam putuje a měl by projevit vděčnost Bohu za vše. Ale jednou za čas je potřeba udělat i větší „restart“, zastavit se trochu déle, zpětně si projít to, co jsem prožil, chtěl-li to tak Bůh, vyprosit si vedení i sílu pro další etapu života a teprve pak, odpočatý a vyrovnaný, vykročit dál. A k tomu se výborně hodí prázdniny nebo dovolená. Dopřejme si je.

Mnozí si však řeknou: „Odpočívát? A proč?“ A tak se naplňují různé dovolené do všelijakých zahraničních destinací. Tam si užívají, vidí svět, moře, exotiku a jiné věci. Vráti se odpočinutí? Pokud opravdu odpočíváme, pak se cítíme svěží a plní sil do dalších dnů. Tady však potřebujeme ještě alespoň týden na srovnání a „odpočinutí“. Nepišu to proto, abych odrazil od zajímavých zahraničních dovolených. Ale zmiňuji to proto, abychom si uvědomili, k čemu potřebujeme odpočinek. Víme všichni, že život člověka je naplněn převážně prací. Volného času mnoho nemáme a proto je potřeba ho dobře využít. Únava z práce je většinou ukazatelem naší přetíženosti. Život každého z nás je plný povinností, úkolů a činností. Proto někdy potřebujeme změnu, třeba formou záživné činnosti, anebo jen zklidněním, soustředěním se a nabytím duševní rovnováhy. Jednoduše řečeno - volný čas a odpočinek je důležitým prostorem v našem životě, protože většinu času děláme to, co musíme, ale při odpočinku můžeme dělat to, co chceme, podle vlastní volby. Tím se nám otevírá i cesta k poznání sebe sama, poznáním toho, po čem v životě toužíme.

Je dobré si uvědomit, že Bůh od nás neočekává čím dál větší výkony, nechce nás úplně vyždímat. Když věnujeme jeden den v týdnu poctivě odpočinku (a Bohu), nebude nám to chybět, protože je ten den, který Bůh zvlášť požehnal. Je pro nás. A Ježíš stojí o to, abychom k němu i my, stejně jako apoštolové, za ním přišli a vypravovali mu o všem, co jsme dělali, co nás vyčerpalo. A on nás občerství novou silou! Stejně to platí o volných dnech a týdnech při prázdninách a dovolených. Jeďme někde, kde si v klidu odpočineme. A relaxujme. Nezapomínejme však na Boha. Možná právě v těchto dnech se snažme k Němu více přiblížit.

K tomu vám žehná

jáhen Josef

májová pobožnost

Víkend pro matky a dcery

O víkendu 24.3. -26.3. jsme se vydaly autem do Trstěnic na faru. Večer bylo slavnostní zahájení, seznámení a večere. Po večeri jsme batikovaly hedvábné šátky. Večer jsme si zatancovaly modlitbu gestem a poté jsme šly spát. Druhý den dopoledne bylo povídání na téma ženství, plodnost a cykličnost. Po odpočinku byla procházka s maminkami a dcerami. Plnily jsme úkoly a povídaly si. K večeru proběhla mši svatá s otcem Tomášem Fialou z Litomyšle. Večer jsme zakončily společným tancováním a modlitbou. Ráno jsme šly na mši svatou do zdejšího kostela. Po mši svaté začal společný úklid celé fary. Na rozloučení jsme dostaly čokoládku a poté jsme už frčely domů.

Míša a Anička

Orel Proseč

Blíží se konec školního roku, tak i naše pravidelné čtvrtěční setkání v Orlovně se blíží ke konci. Scházeli jsme se pravidelně každý čtvrtek od 18:30 do 19:00 hod. v Orlovně na náměstí. Většinou se nás sešlo kolem 15 dětí a společně jsme trávili čas při hře vybíjené, florbalu, fotbalu...prostě co nás bavilo a čím jsme si chtěli zpříjemnit naše setkání. Těšíme se, až se znovu začneme scházet po prázdninách. Přijít může opravdu každý.

Velikonoční tvoření

Orel jednota Proseč pro vás uspořádala 3.4.2023 Velikonoční tvoření. Měli jsme připravené proutky na pomlázku, kroucenou vrbu a březové větvičky na věnečky a spousty krásných přízdob. Každý, kdo dorazil, si něco vyrobil. Zavítala mezi nás i Vlčata v rámci svoji pravidelné schůzky, a tak si kluci upletli svoji pomlázku - tím se připravili na blížící se Velikonoční pondělí.

Orelský cyklovýlet 7.5.2023

Byl krásný den, a tak jsme se vydali na další Orelský cyklovýlet. Tentokrát jsme vybrali trasu, kterou zvládli i ti nejmenší z nás. Zvolili jsem strategii: nejdříve ten kopec vyšlápnout. Směrem na Paseky jsme z dálky prohlédli rozhlednu Terezku a pak už příjemnými cestami v lese dorazili k Mlýnskému kameni. Udělali jsme si tady první pořádnou pauzu na svačinku a posilnění pokračovali z kopce dolů do Budislavi. Dalším naším společným cílem byla Touloucova rozhledna. Měli jsme už několik kilometrů v nohách, ale ani to nás neodradilo od toho, abychom si prohlédli okolí přímo z rozhledny. Počasí krásné, tak bylo vidět široko daleko. Po odpočinku jsme se domlouvali, kudy vyrazit zpátky do Proseče. Děti, posilněny sušenkou - plny energie, chtěly na skálu. Tak jsme jeli do Jarošova, kde mnozí z nás pokořili skálu Cikánku. Projeli jsme Jarošov a cestou se ještě zastavili u Kamenného stolu. Museli jsme čekat frontu, abychom si vyzkoušeli posezení u kamenného stolu. Každý to chtěl vyzkoušet. Přes Posekanec jsme se vydali zpátky do Proseče. Bylo to krásné nedělní dopoledne.

Orel Jednota Proseč

Sběr plastových víček pro pomoc potřebným

Prosečská farnost pokračuje ve sběru plastových víček pro pomoc potřebným lidem. Organizaci sběru zajišťuje po mamince Marii Soukalové paní Marie Košňarová. Odvoz do sběrný a použití získaných financí na dobročinný účel Antonín Nekvinda. Vzhledem k tomu, že současná výkupní cena za 1kg (asi 500 kusů) netříděných barevných víček je 9 Kč, provádí se hromadný odvoz jednou za dva roky. Víčka se vozi do firmy Jelínek - Trading u Olomouce, kde z nich pak dělají zahradní kompostéry. Letos v květnu bylo odvezeno 155 kg víček a obdrženo 1395 Kč. Ty byly zaslány přímo od vykupující firmy na účet Sdružení Neratov, které je použilo na podporu speciální školy, které je zřizovatelem, a ve které se starají o středně a těžce hendikepované děti (www.zakladniskolaspecialnineratov.cz). Možná se může zdát částka malá, ale jednak farníci přispívají k recyklaci plastu a jednak je pro neziskové organizace velmi důležitá každá finanční pomoc, protože když takovou pomoc provede za rok 100 organizací, tak je to finanční pomoc více jak 100 000 Kč, když 1000 organizací, tak...

Matka Tereza říkala, že její pomoc je méně jak kapka v moři, ale bez této kapky by tady něco chybělo... Sdružení Neratov děkuje za vaši vytrvalost a budou vděční, když budete v této činnosti pokračovat.

Antonín Nekvinda

Jaro v Misijním klubku

První sluneční paprsky vylákaly rodiny na další společné putování. Pokračujeme v našich nedělních odpolednech, kdy trávíme čas ve společenství, objevujeme krásy stvoření, modlíme se za děti na misiích a poznáváme Pána Ježíše. V Bořinách u Poličky jsme v postní době putovali k novodobé, keramické křížové cestě. Děti cestou vyrobily různě velké kříže z klacků, které u posledního zastavení vztýčily.

Svátek svatého Vojtěcha jsme oslavili putováním v Dolním Újezdě, kde stojí jeho kamenná pětimetrová socha. Prošli jsme údolí řeky Desinky, které bylo částečně zaplavené vodou, avšak malým misionářům to vůbec nevadilo. Užili si přeskakování kalužin i samotný závěrečný déšť. Během cesty se děti dozvídaly o životě světce a plnily různé úkoly. Na konci cesty jsme se pomodlili modlitbu růžence za mír ve světě.

Květen - měsíc Panny Marie jsme oslavili májovou pobožností v kostele. Za naše maminky jsme poděkovali a každý daroval P.Marii kytičku. Modlitbou litaní jsme si připomněli, čím všim pro nás P.Maria může být a je. Děvčata přednesla básničky a společně jsme zazpívali Mariánské Ave.

Barevné misijní sukně oblékla děvčata v pátek na noci kostelů, kde zatančila tanec se svíčkami, na písničku hymny Papežského misijního díla děti Pošli mě, půjdu já. Na faře jsme pro návštěvníky přichystali misijní kavárnu. Mísila se tu vůně Ugandské kávy a čajů z čerstvých bylinek. Děvčata připravovala pro děti palačinky, na které byla nekončící fronta. Společenství, které se tu během večera vytvářelo bylo moc milé. Na misie jsme poslali krásných 5 500 Kč, moc děkujeme všem návštěvníkům za návštěvu a jejich štědrost!

M.R.

svatovojtěšské putování

Jak šel čas s novinami, které právě čtete

Psal se rok 2008, kdy do našich farností přišel kněz P. Zdeněk Mach. S mým manželem se domluvili na vydávání farních novin, které zde již vycházely, ovšem v modernějším pojetí. Myšlenka dobrá, času málo, a já byla na mateřské. A tak jsem se je nakonec učila tvořit. Vlastně to byla i příjemná změna. První číslo vyšlo v září roku 2008. Další čísla vycházela pravidelně asi čtyřikrát do roka. Většinou na začátku adventu, v průběhu postní doby, před prázdninami a na konci září. Obsah všech čísel Farního společenství byl dílem vás, kteří jste posílali příspěvky, jak textové, tak fotografie, ale i pozvánky na různé akce. S každým číslem Farního společenství - konkrétně korekturou, od začátku pomáhala paní Marie Sodomková. Tímto Vám, milá paní Marie, chci velmi poděkovat, za Váš čas i ochotu, ale také se chci omluvit za chyby, které jsem občas nechtěně ve finálním výtisku napáchala.

Jak čas plynul, v létě roku 2016 jsme přivítali do našich farností nového kněze P. Vladimíra Nováka. Forma farních novin byla zachována, a tak díky vašim příspěvkům vyšlo mnoho dalších čísel. V průběhu tohoto času moje mateřská skončila. A tak jsem poptávala dalšího tvůrce, s novými nápady... Nikdo se dlouhou dobu neobjevil. Až nyní, po patnácti letech. Toto číslo už sestavili Daniel Renza a Eva Skalníková.

A tak vám všem děkuji za každý příspěvek, který jste poslali, i který pošlete.

Romana Poslušná

Oblastní charita Nové Hrady

Poslední květnový den a 14. červen byly pro nás ve znamení velkých oslav. Při krásném slunečném počasí přišly do Chotovic do naší krásně rozkvetlé zahrady a k domu sv. Anežky v Hlinsku, stovky lidí. Slavili jsme společně 30 let od založení naší charity. Jelikož máme dvě sídla, rozdělili jsme naše oslavy do dvou dnů. Začínali jsme 31. května u domu sv. Anežky v Hlinsku. Bylo krásné slunečné odpoledne a celou akci jsme zahájili slavnostní mší svatou, kterou sloužil generální vikář Jan Paseka a koncebroval prezident diecézní charity Pavel Rousek. Kolegyně ze služby SASRD si připravily filmové přestavení služeb netradičním způsobem. Do příjemných tónů hudby jsme se zaposlouchali v podání dětí ze ZUŠ Hlinsko, přišel i kouzelník Jiří Krejčí, který nám velice vtipně předvedl kouzla a čáry. Slavnostní den zakončil pěvecký sbor Vlastimil z Litomyšle. Návštěvníci se měli možnost občerstvit výbornou kávou v „kavárně u sestřiček“. Akce se zúčastnili i významní hosté jako paní Ing. Aneta Maclová – ředitelka Diecézní charity Hradec Králové, Mons. Mgr. Pavel Rousek – prezident této organizace a Ing. Pavel Šotola – radní pro Pardubický kraj.

Dne 14. června jsme otevřeli naše brány domu Sv. Josefa v Chotovicích. Opět nás provázelo nádherné slunečné počasí a akci navštívily stovky lidí, jak příznivců charity, bývalých i současných zaměstnanců, rodiny klientů a mnoho dalších hostů. Program se nesl v podobném duchu jako při hlineckých oslavách. Ve 12 hod byla opět mše svatá a po té proběhlo žehnání našim novým autům, která budou používána ve službách charity. V Chotovicích nás svým vystoupením potěšily děti z dětského folklórního tanečního souboru při ZŠ Proseč s názvem Prosečský Dřeváček. Dále děti z pěveckých sborů ze ZUŠ Dolní Újezd. Návštěvníci si mohli také nakoupit výrobky z našich dílen a ochutnat výbornou kávu od ESSPRESIVO. Myslím, že byly obě akce velice vydařené a výročí jsme náležitě a se ctí oslavili. Děkujeme všem účinkujícím a těm, kdo nás při této akci podpořili.

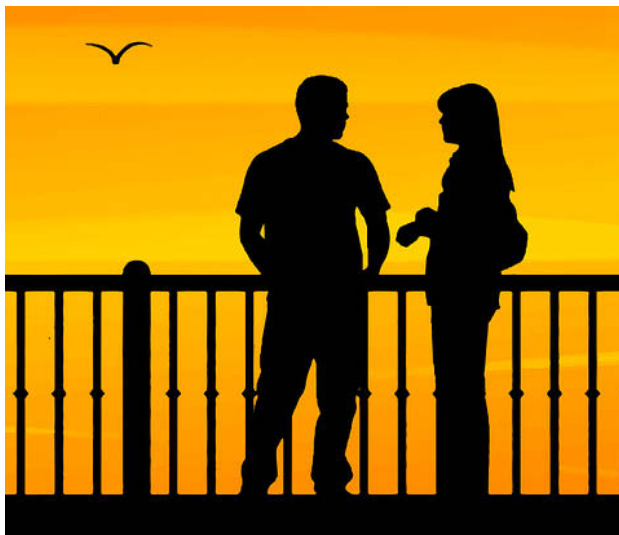
Zároveň již nyní zveme na jarmarky, které se uskuteční ve dnech : 15.7.2023 na Veselém Kopci a další 29.7.2023 v Českých Heřmanicích.

L.B.

Darování se v manželství

Od září loňského roku jsme se účastnili „kurzu“ Darování se v manželství, který vedli Táňa a Libor Blažkovi spolu s P. Stanislavem Tomšíčkem, který nově působí ve Vysokém Mýtě. Tento kurz byl směřován pro manželské páry, které chtějí připravovat snoubence na svátost manželství, ale také pro ty, kteří chtějí prohloubit důležité oblasti života manželského a vzájemně se obohatit. Uvědomit si, že základem každého manželství je „darování se“ tomu druhému. Že tento princip je jakýmsi pilířem, na kterém se vše buduje a roste. Okruhy témat se dotýkaly oblastí jako jsou : síla pouta manželské lásky, dar odpuštění, komunikace, jednota v rozdílnosti, řeč manželské lásky – sexualita či zrání manželské lásky – cesta svatosti a jiné. Poznali jsme se s jinými manželskými páry a zlehka se spolu dotkli svými životy. Vyvrcholením celého kurzu byl společně strávený víkend na Mariánském poutním místě v Rokoli, kde byla možnost se blíže potkat a více se otevřít. Velká vděčnost patří všem, kteří prošli touto cestou – někdy i bosýma nohama a bolestí prošlapanou – až sem. Kéž semínka zapustí kořeny a s jarním sluncem plody neviditelného spatří světlo.

T.R.

Hledání smyslu

Svědectví o Přirozeném plánování rodičovství (PPR) v životě jednoho muže

Ještě než jsme se s manželkou vzali, měl jsem ohledně sexu velká očekávání, ale i obavy. Na tom, že budeme k plánování rodičovství používat PPR jsme se shodli. Oba jsme věděli, že je to správná věc, hormonální antikoncepci jsme odmítali. Já jsem si však nedokázal představit 1-2 týdny abstinence v každém cyklu. Žil jsem, jako mnozí další, v domněnku, že čistota patří pouze do života mimo manželství. Svatbu jsem tedy vnímal jako bránu k sexuálnímu životu a zábrany po ní byly pro mě nepříjemné. Často jsem zkoušel vyzvídat na manželce (tehdejší snoubence), jakou frekvenci sexu si představuje a pokoušel jsem se naznačit, že já bych chtěl tu frekvenci spíše vyšší. Vlastně jsem měl v sobě předsudek, že sex je více pro muže a žena by měla být svému muži přístupná. Naivně jsem si tehdy myslel, že budu mít chuť každý den a že jakékoliv odkládání bude velmi nepříjemné. Proto se přeci (samozřejmě mimo jiné) budeme brát, abychom „už mohli“. Musím se přiznat, že tehdy jsem koketoval i s myšlenkou použití kondomu v plodné době. Zásadní obrat v pohledu na sexualitu jsem zažil až na kurzu *Symptotermální metody*, při kterém mi došlo několik věcí v plné kráse. První věc, která mi došla byla, že pro ženu je prožívání sexuality velmi důležité, i když jinak než pro muže. Že když se žena cítí milovaná, je pro ni sex vyvrcholením a potvrzením lásky. Že prožívání sexu je pro ženu emocionálně podmíněné. Že když chci být se svou ženou, když se s ní chci milovat, musím ji nejprve opravdově, bezpodmínečně a pro ni citelně milovat. Druhá věc, kterou jsem pochopil, byla, co je vlastně špatné na jakékoliv antikoncepci (tedy i na kondomu). Onen vnitřní rozpor mezi úmyslem a jednáním, mezi slíbeným úplným přijetím a odevzdáním se a konaným odmítáním plodnosti, se mi nejdříve zdál malicherným. Postupně jsem ale začal chápat, že navzdory tomu, že na začátku tyto dvě cesty (PPR a antikoncepce) můžou mít stejný úmysl, třeba i nesobecký, vedou každá jiným směrem. Na rozdíl od PPR, které vede jaksi svou podstatou k větší vzájemné úctě i k větší úctě ke stvoření, antikoncepce nabízí svým uživatelům pokušení k posouvání hranic a k vzájemnému zneužívání. Tím samozřejmě nechci říct, že všichni manželé, kteří používají antikoncepci se vzájemně zneužívají, v důsledku zmíněného rozporu jsou ale tomuto pokušení daleko více vystaveni (opět samotnou podstatou antikoncepce). V prvních dvou letech manželství jsme se teprve sžívali. Z několika různých důvodů jsme se rozhodli s plánováním miminka počkat až na pozdější dobu. Později jsme si několikrát kladli otázku, jestli to nebylo sobecké rozhodnutí. Musím však konstatovat, že jsem upřímně přesvědčen, že nebylo. Sžívání bylo náročné a bylo náročné i v sexuální oblasti. Hledali jsme cestu, jak se vzájemně obdarovat, hledali a postupně nalézali co je správné a dobré a co nikoliv, hledali jsme způsob, jak se vzájemně nezraňovat, učili jsme se o tom všem otevřeně mluvit. To vše bylo náročné a krásné a bylo nám to třeba. I díky tomu jsme pak mohli zažít to, co bych přál každému, nekonečnou krásu milování s úmyslem a touhou počít miminko. Jsem bytostně přesvědčen, že kdybychom tehdy volili cestu antikoncepce (buď třeba „jen“ kondomu v plodné době), nikdy nedosáhneme takové harmonie. Vlastně i tak jsme byli v průběhu osmi let manželství několikrát svedeni na cestu sobectví. Ve chvíli, kdy jsme se přestali hlídat a užívali si, jak krásné to může být, když nejsme omezeni PPR (v těhotenství nebo po porodu), začali jsme nenápadně, aniž bychom si uvědomovali, že děláme něco špatného, posouvat hranice a po několika měsících jsme zjistili, že už hledáme každý pouze své potěšení a že jsme se vzájemně odcizili. Díky tomu, co jsme však prožili během sžívání, jsme věděli, že naše představa sexuality a vztahu je jiná a že to, co děláme je špatné. Mohli jsme se tak posunout dál, najít společně řešení, jak vybědnout z té bažiny sobectví a vrátit se k opravdové lásce. A proč jsme nezvolili cestu absolutního odevzdání se do rukou Božích bez použití jakékoliv metody? Nejednou mě ta myšlenka napadla. Vždyť máme kde bydlet, peněz k uživení větší rodiny máme dost, tak proč se na to prostě nevykašlat? Jenže ono to není tak jednoduché, větší tíhu starostí a výchovy dětí totiž nese žena. To ona se v noci budí kvůli kojení, to ona je s dětmi doma, když já jsem v práci, chystá je do školky, řeší, aby měly co na sebe, to za ní děti běží, když jim není dobře... A to ani nemluvíme o těhotenství a porodu. PPR mě ale nutí stále znovu a znovu si připomínat, jak důležitý je respekt k mé manželce. A jasně si uvědomuji, že i kdyby moje motivace byla čistě nesobecká a moje důvěra v Boha upřímná a opravdová, byl bych časem ve velkém pokušení toho zneužít. Přesto si myslím, že důvěra a odevzdanost Bohu se při praktikování PPR nutně nemusí úplně ztrácet. Myslím, že naopak si velmi bytostně uvědomujeme, že nemáme ani zdaleka absolutní kontrolu. Nejednou jsme byli postaveni do situace, kdy jsme si nebyli jistí a jedinou cestou, jak to zvládnout bylo odevzdat to Bohu. Nejednou jsme zažili situaci, kdy jsme v plodném období cítili takovou touhu po sobě, že jsme se rozhodli nechat to na Bohu. PPR nás zkrátka učí rozhodovat se pokaždé znovu a v tom je, dle mého názoru, jeho největší síla. Po osmi letech manželství a třech dětech musím říct, že moje představa, jak nás zdrženlivost v plodné době bude omezovat, vzala za své. Pokud mám říct, co nás omezuje v sexuálním životě, tak jsou to děti, práce, starosti, neshody, únava, návštěvy (ten výčet zdaleka není celý) a pak až možná zdrženlivost. Kromě toho jsme si zažili, jaké to je, když se člověk neváže.

Možná to přinese chvilkové potěšení, ale pak jen prázdnotu a marnost. Naproti tomu, milování, které je opravdu čisté, bez sobectví, přináší tak hluboký zážitek, že to nelze slovy popsat a stojí za to si počkat. Nehledě na to, že po pár dnech zdrženlivosti je i to fyzické potěšení mnohem hlubší. Tak si říkám, že to Bůh nevymyslel špatně...

Ondřej

O titulku bez titulku, ale nejen o něm

Nechci napínat, ale ten titulek nejde napsat ze dvou důvodů. Jednak by to byla krádež autorských práv a druhak by to mohlo kdekoho pohoršit. Tak jen doufám, že nikoho nepohorším, když napíši, jak tedy vlastně zněl o pár řádků níž. Totiž kdysi jsem cosi sháněla na internetu a narazila na titulek: „Daroval synovi penis“. Ohromeně jsem si řekla: „No, co ta medicína dneska nedoveče?“ A dala jsem se do čtení. Chtěla jsem totiž zvědět, jestli otec – dárcce (aspoň tak jsem to z nadpisu pochopila) byl tak hodný zaživa, či po smrti. Dozvěděla jsem se, že herec ten a ten, který hrál v těch a těch filmech a měl ty a ty manželky (neznala jsem herce, filmy ani ženy) daroval svému nevím kolikátému synovi z nevím kolikátého manželství sádrové pánské přirození. Asi to mělo být vtipné, ale mne napadl jen vtip z jednoho katolického kalendáře. Klečí tam kajicník před zpovědnicí a říká knězi: „Zabíjel jsem čas, jen nevím, proti jakému je to přikázání“. Zabíjet čas se dá nejen nesmysly. Když už jsem v tom svěřování se, přidám nedávnou zkušenost. Tou je shlédnutí filmu Pravidla moštárny. Recenze slibovaly citlivý, krásný a poetický příběh. Získal dva Oskary a pět nominací. Takže to mělo být něco! Jenže ve skutečnosti se divák dozvěděl, že je pohodlnější život zmarit než zachránit, praktičtější je lhát než mluvit pravdu, věrnost je neznámý pojem a pravidla se nemusí respektovat, když se nám respektovat nechťejí. Ale protože to bylo zasazeno do hezkého prostředí, odehráno okulibými herci a podbarveno tklivou hudbou, byl to prostě „bezva doják“ a nebo „krásný film, kterej vás zahřeje na srdci“, jak ohodnotil nějaký divák. (A věřte tomu, že se ten divák nedožímal množstvím zabitých nenarozených dětí, protože o ty tam vůbec nešlo, ačkoliv jich bylo dost). Blíží se čas prázdnin, dovolených, zaslouženého odpočinku. Ale umět hospodařit s časem i mimo volno, je čím dál větší umění, vzdor tomu, že na všechno máme stroje, popř. si můžeme koupit produkt či službu. Masírují nás toky informací a jejich autoři to umí upravit tak, abychom si nic nenechali ujít. Bohužel nejde jen o bulvár, nemravnosti a hlouposti všeho druhu. Podbízivě se nám servírují i „zaručené pravdy“ v nejrůznějším balení. A jejich autoři nás nechťejí „jen“ okrást o čas, ale úplně svést na scestí. Chťejí, abychom naslouchali lžím a věřili jim. A tak v čase, kdy si můžeme odpočinout, přemýšlejme o tom jak a u čeho. P. Marek Vácha říká, že jsou knihy, které si nezaslouží být čteny a filmy, které si nezaslouží být shlíženy. Dalo by se přidat, že i mnohé internetové zdroje. Abychom se místo zaslouženého relaxu neutopili v balastu a nebo ještě hůř ve lži.

Markéta Požárová

Jak se žilo na prosečské faře

(úsměvné i trpké zážitky kněží)

Tetošní Noc kostelů v Proseči jsme chtěli oživit některými zážitky a vyprávěním kněží uvedeným ve farních kronikách. Protože se to setkalo s kladnými ohlasy, budeme to postupně uvádět v našem farním zpravodaji.

Těmito texty bychom se rádi zaměřili nikoliv na náš krásný kostel, jako spíše na naši farnost, na její vznik a především na kněze, kteří zde žili, a kteří se každý určitým způsobem, svým životem, svým působením či svými schopnostmi, zapsali nesmazatelně do historie prosečské farnosti. Jednoduše řečeno – řekneme si, jak se žilo na prosečské faře, vzpomeneme úsměvné i trpké zážitky kněží. Nebudeme tedy mluvit o pastorační kněží, jak sloužili lidem, aby si uchovali víru. Budeme mluvit o tom, jakými aktivitami se při své kněžské službě museli zabývat, čemu museli rozumět, s čím se potýkali. Všechno to, co budeme zmiňovat je vybráno z kronik, uložených na naší faře.

Ke vzniku farnosti v Proseči kronika uvádí:

Od časů nepamětlivých patřival vždy chrám Páně v městečku Proseči k farnímu chrámu Páně v Nových Hradech, coby kostel filiální. Po vymření knížat z Trautsohnů, dosavadních majitelů panství novohradského, přešlo v roce 1749 panství toto kupem na paní Annu Barboru, hraběnkou z Harbuval a Chamaré.

A s paní hraběnkou, která už v roce 1751 dala postavit na náměstí v Proseči sochu svaté Trojice, je spojen počátek naší farnosti. Když však začala pomýšlet na zřízení nové farnosti, musela nejprve reagovat na spis

o 26 otázkách ze strany pražské konzistoře, například: „Kolik vesnic k tomuto kostelu patří, jací a kdo jsou jejich majetníci; mnoho-li duší v jednotlivých vesnicích se počítá; jak majetní jsou farní osadníci; mnoho-li by patron nebo farní osadníci přispívali, kdyby tam farář byl ustanoven; v jakém stavu sám kostel se nachází a jaké má příjmy, buď z rolí, nebo odjinud; jak mnoho by tímto zamýšleným oddělením farářů Novohradskému z příjmu ubylo a mnoho-li by mu zůstalo, zdali by po onom oddělení měl ještě postačující částku příjmů k své výživě.“ Není zaznamenáno, jak odpověděla, ale je důležité, že 30. května roku 1754 byla paní hraběnkou vystavena zřizovací listina pro prosečskou faru a kostel byl prohlášen za farní.

Nebudeme zmiňovat všechny kněze od samého počátku farnosti. Začneme Paterem Josefem Baumstinglem, ten zde byl od roku 1777 do roku 1804. V kronice uvádí: „Kde dnes stojí fara, tam bývalo pastvisko, na němž dle doslechu stála stodola. Volná vyhlídka byla až k Pasekám.“ Roku 1779 udělal farář Baumstingl z pastviska zahradní parcelu. Pastvisko bylo samý balvan, na povrchu i pod povrchem. Kameny vydobyl, odklídil a pak sám udělal zahradu, 80 kroků dlouhou, 60 kroků širokou, dřevěným plotem ji obehnal, 37 kamenných sloupů do plotů vložil, studni vykopal a 130 stromů zasadil.

Za jeho působení přišel do Proseče první evangelický farář Mikuláš Toronay.

Za Patera Antonína Rayma, který tady působil v letech 1804 až 1835, byla zahrada obehnána živým vysokým habrovým plotem a tak upravena, že byla jako park. Když pak někdy na faru zavítala paní hraběnka, dávala si do zahrady vynést stůl a stolicí, aby v ní pobyla. Tak se jí líbila. Ač měl důchodů málo, přece podnikl na svůj náklad opravu fary - zařídil nové stropy, podlahy, dveře, atd. Zveleboval farní pozemky dobýváním kamene a odklizením hrodek. Mládež vyučoval horlivě náboženství, v kterémž ohledu před ním byla zanedbávána. Roku 1810 obdržel za toto vyučování pochvalné uznání od císaře Františka I. Prosečský evangelický farář Antonín Kadlec říkal: „S tím jsme se mívali rádi - chodívali jsme spolu na špacír a hovořili o ledačems a dobře bylo. Byl to učený a vzácný pán!“

Dále kronika uvádí doslova, že „nemají všichni lidé stejný smysl. Co jeden zřídí, druhý pro malichernou záminku zkaží.“ Za P. Františka Kouby, působil zde v letech 1845 až 1864, byla zahrada vysekána. Když mu totiž lidé chodili na ovoce, tak se rozhněval a celou zahradu vysekal, zoral a v pole obrátil. Později opět byla tyčkovým plotem chudým obehnána a některými stromy vysázena. Je ale také o P. Koubovi zmíněno, že byl snaživým hospodářem a na jeho vykonané práce s vděčností vzpomínal i jeho nástupce. Pokročili evangelici jeho doby o něm říkali, že byl prvním racionálním rolníkem v Proseči.

Z farních kronik zpracoval jáhen Josef

Pokračování příště.

Kalendář

SO 1. 7.	Chotovice:	16.30 poutní mše sv.
NE 2. 7.	13. neděle v mezidobí bohoslužby jako obvykle	
	Proseč:	17 – 19 svátost smíření, adorace
ST 5. 7.	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje	
	Proseč:	8.00
	Nové Hradý:	9.30
ČT 6. 7.	Perálec:	17.00 svátost smíření 18.00 mše sv.
NE 9. 7.	14. neděle v mezidobí bohoslužby jako obvykle	
NE 16. 7.	15. neděle v mezidobí	
	Proseč:	8.00
	Nové Hradý:	mše sv. nebude
	Perálec:	11.00
	Přiluka:	14.30 poutní mše sv.
NE 23. 7.	16. neděle v mezidobí bohoslužby jako obvykle	
26.7. - 7.8.	Světový den mládeže Lisabon	
NE 30. 7.	17. neděle v mezidobí bohoslužby jako obvykle	
NE 6. 8.	Svátek Proměnění Páně bohoslužby jako obvykle	
	Proseč:	17-19.00 svátost smíření, adorace
ST 9.8.	Perálec:	17.00 svátost smíření 18.00 mše sv.
NE 13. 8.	19. neděle v mezidobí bohoslužby jako obvykle	
ÚT 15. 8.	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie	
	Nové Hradý:	8.00 mše sv.
	Proseč:	18.00 mše sv.
NE 20. 8.	20. neděle v mezidobí bohoslužby jako obvykle	
	Nové Hradý:	17.00 koncert Pavla Helana
P. Vladimír bude na dovolené do 16. září		
NE 27. 8.	21. neděle v mezidobí bohoslužby jako obvykle + žehnání školáků a školních pomůcek	

Proseč intence a čtení

cyklus A

9.7.	za rodinu Doubravovu, Feltlovu, Němcovu, Novotných a živé i zemřelé čt: Hromádková Božena, Vobejdová Božena
16.7.	za Josefa Ječmena a živé i zemřelé toho rodu čt: Ječmenovi
23.7.	za Marii a Stanislava Soukalovi a rodiče Soukalovi a Vobejdovi čt: Košňarovi
30.7.	za rodinu Břeňovu a Lněničkovu, živé i zemřelé čt: Břeňová Mirka, Šplíchalová Zdena
6.8.	Za Josefa a Růženu Dostálovi a ten rod čt: Davidová Eva, Sodomková Marie
13.8.	za S.M. Kláru Javůrkovou a P. Dominika Javůrka čt: Rabová Eva, Odehnalová Andrea
20.8.	za Anežku Lacmanovou, manžela, syna, dceru a za živé i zemřelé toho rodu čt: Lacmanovi
27.8.	za dar víry a požehnání pro vnoučata a jejich rodiče čt: Soukalovi
3.9.	za Josefa Kašpara a rodiče z obojí strany čt: Roušarová Zuzka, Talácková Miša
10.9.	za Jana Černého, otce a požehnání pro celou rodinu čt: rodina Černých
17.9.	za Antonína Jílka, bratra a za požehnání pro celou rodinu čt: Ječmenovi
24.9.	za rodiče Javůrkovi čt: Rabová Eva, Odehnalová Andrea
1.10.	za rodiny Víškovy a Skalníkovy, živé i zemřelé čt: Skalníkoví
8.10.	za Jaroslava Macháčka, 2 zetě, vnuka, rodiče a sourozence čt: Dastychovi
15.10.	Za Josefa a Růženu Dostálovi a ten rod čt: manželé Taláckovi
22.10.	za Štěpána a Andělu Šplíchalovi čt: Šplíchalovi
29.10.	za rodinu Košňarovu, živé i zemřelé čt: Košňarovi

Nové Hradý intence a žalmy

9.7.	Za Líbušku Švecovu, manžela a rod Nováků. ž: Kateřina Spithoven
23.7.	Za Boženu Krejčovou, manžela a sourozence. ž: Michal Novák
30.7.	Za Boženu Vávrovou, manžela, obojí rodiče a rod Štiků. ž: Karel Vopařil
6.8.	ž: Pavla Bubnová
13.8.	Za Josefa a Miladu Andrlövy, vnučku Ladku, rod Andrlů a Šlégrů. ž: Romana Poslušná
20.8.	Za Josefa Zerzána, vnuka Petra Chadimu, za živé a zemřelé členy rodiny Zerzánovi a Chadimovi. ž: Vendula Nováková
27.8.	Poděkování za 50 let společného života. ž: Dáša Nováková
3.9.	Za Marii a Stanislava Sokolovy, rodiče a sourozence z obojí strany. ž: Pavla Bubnová
10.9.	Za Jana Němečka a celý rod. ž: Kateřina Spithoven
17.9.	Za rod Novotných, Dvořákových a Bartákových. ž: Karel Vopařil
24.9.	Za duše v očistci. ž: Michal Novák
1.10.	Za Václava Šimka a rodiče, za rodinu Drahošovu a Váškovu. ž: Dáša Nováková
8.10.	Za rodiče Víchovy a syna Jaroslava. ž: Pavla Bubnová

